

Ірина Миронець: «Нам доведеться відновлювати країну, для цього треба багато працювати»

Ірина Валеріївна Миронець, уродженка Скородинська, — молода амбітна жінка, яка вже досягла значних успіхів у своїй кар'єрі. На сьогодні вона — кандидат технічних наук, доцент, учений секретар Черкаського державного технологічного університету, що є неабияким досягненням для її віку.

А все починалося зі Скородинської школи життєтворчості, де, за словами Ірини Валеріївни, вона почала проявляти схильність до математики й точних наук, що визначило її подальший шлях у житті. Важливу роль у формуванні її, як майбутнього науковця, відіграла мама Світлана Борисівна Кучман, яка на той час була директором школи й учителем математики, першим наставником для Ірини. Саме вона змалку виховувала у доньки любов до точних наук, підтримувала інтерес до навчання, допомагала розвивати її здібності. Після закінчення з відзнакою Скородинської школи, Ірина Валеріївна продовжила успішне навчання в Іркліївській ЗОШ, яку закінчила із золотою медаллю. Весь час брала активну участь у численних шкільних та районних олімпіадах, проявляла свій талант та знання, здобувала призові місця й заслужену повагу серед учителів, яким сьогодні завдячує за науку, знання та підтримку.

— У молодших класах серед усіх предметів я найбільше любила математику, — розповідає Ірина Миронець. — Потім, відповідно, додалися алгебра, геометрія та фізика. Я навіть на випускні іспити, окрім обов'язкової математики, обрала фізику. Ці предмети завжди виділяла для себе, і, закінчуючи школу, іншого варіанту, як вступити на математичний факультет, просто не розглядала. Я знала, чим хочу в житті займатися, хоча, звісно, не дивилася так далеко і не планувала, яку кар'єру буду будувати.

Окрім навчання, з юних літ Ірина Валеріївна завжди знаходила час для творчості, брала участь у різ-

них шкільних святах, виступала на культурних заходах, які відбувалися в районі та області. Це їй приносило величезне задоволення. Будучи активною учасницею художньої самодіяльності, в танцювальному колективі, який працював у навчальних закладах у Скородинську та Іркліїві, любила співати й танцювати. Така активність надавала можливість розвивати не тільки інтелектуальні здібності, а й творчі навички, що зіграло важливу роль у її всебічному розвитку. Вона впевнено себе почувала на сцені під час публічних виступів, що в майбутньому вплинуло на подальшу кар'єру в науково-педагогічній сфері, де, за її словами, потрібно мати відповідний характер.

Під час навчання в 11 класі протягом року відвідувала підготовчі курси Черкаського національного педагогічного університету ім.Б.Хмельницького. Результати випускних іспитів підготовчих курсів стали для неї вступними до університету. На момент закінчення школи, отримуючи на випускному вечорі атестат і золоту медаль, Іра вже була студенткою математичного факультету.

Як і в багатьох, студентське життя було сповнене яскравих подій: нові знайомства, захоплюючі зустрічі, незабутні враження. І студентська любов із Олександром Миронцем стала тим міцним фундаментом, який з'єднав їхні серця в щасливу родину. Після закінчення навчання та отримання диплома її шлях проліг до Черкаського державного технологічного університету.

— Я завжди мріяла стати викладачем, читати математику та основи інформатики, — розповідає Ірина

Валеріївна. — Працювати зі студентами — цікаво, адже вони свідомо обирають навчання і точно знають, чого хочуть у житті досягти. У школі вчителю з учнями багато важче. Однак викладання у закладі вищої освіти має свої особливості. Тут потрібно паралельно займатися ще й науковою діяльністю. Це спонукало мене вступити до аспірантури та здобути науковий ступінь.

У 2008 році, ставши аспіранткою, після трьох років навчання вона достроково захистила дисертацію, отримавши звання кандидата технічних наук. Водночас працювала на кафедрі системного програмування факультету інформаційних технологій і систем. Наступним важливим кроком для неї стало здобуття вченого звання доцента. Для цього потрібно було виконувати низку вимог протягом визначеного часу. Вона успішно впоралася й із цим завданням: у 2015 році отримала звання, яке стало одним із її найбільших наукових досягнень. Нині Ірина Валеріївна працює на посаді доцента на кафедрі інформаційної безпеки та комп'ютерної інженерії, також виконує обов'язки вченого секретаря Черкаського державного технологічного університету.

— Кар'єра науковця передбачає отримання ступеня доктора наук і вченого звання професора. Це мої наступні цілі, над якими вже задумуюся і в майбутньому планую над цим працювати, — поділилася замислами на близьке майбутнє.

— Від кого отримували й отримуєте найбільшу підтримку?

— Починаючи з дитячих років і до теперішнього часу головну підтримку отримую від батьків. Саме вони вклали в мене багато любові, терпіння, витратили чимало нервів і, звичайно, фінансів, щоб виховати, вивчити, наставити на правильний життєвий шлях. Маю велику підтримку від своєї сім'ї — чоловіка Олександра та дітей. У нас — дві доньки. У старшої Валерії улюбленим предметом також стала математика. Тому не випадково вона закінчила фізико-математичний лицей (ФІМЛІ) міста Черкаси, а цього року здобула ступінь бакалавра в Національному авіаційному університеті Києва, готується до вступу на освітній рівень магістра. Менша донечка Софія перейшла до сьомого класу Черкаської гімназії №9, де діє роздільна система навчання для хлопчиків та дівчаток, панянок і кадетів (кадет у перекладі — маленький капітан. — **Ред.**).

Ось так, досягаючи своїх цілей зі шкільної партії, здобувши професію, яка приносить задоволення і дає можливість розвиватися, Ірина Валеріївна відчуває радість від життя. Вона — щаслива в родині, поєднує роботу з обов'язками прекрасної мами, люблячої дружини і доньки.

— Якби тільки не війна, — говорить, — усе б, здавалося, можна подолати. Коли був ковід, який зруйнував багато наших планів, ми тоді навіть не могли подумати, що може бути ще гірше. А тепер, коли на нашу землю прийшла війна, бачимо, як вона ламає не лише мрії, але й людські долі, й ми, на жаль, не можемо планувати не те що завтрашній день, а навіть сьогоднішній вечір. Та все ж маємо триматися й не опускати руки.

— Що б ви хотіли побажати молодим людям, які також мріють пов'язати свою професійну діяльність із технічними науками?

— Зважаючи на те, що всі ми живемо в досить складний час, на наших випускників покладається велика надія та відповідальність. Я працюю на факультеті інформаційних технологій і систем, де навчають системному програмуванню, комп'ютерній інженерії, комп'ютерним наукам, управлінню інформаційними системами та кібербезпеці. Ця сфера після Перемоги над ворогом буде дуже затребувана. Саме на цих молодих людей буде покладене завдання здійснювати нові винаходи, вдосконалювати те, що вже є, адже наука розвивається постійно. Нам доведеться відновлювати країну, для цього треба буде багато працювати, починаючи вже зараз. У нас є багато здібних студентів і талановитих науковців. Лиш би закінчилася війна, ми будемо всі над цим працювати. А зараз, як не важко на душі, коли є можливість, — радійте та посміхайтесь. Нехай Бог береже наших захисників! Вони роблять усе, щоб у нас було тихо та спокійно, цінуймо це, допомагаймо та підтримуємо їх! Все буде добре. Все буде Україна.

Валентина Згурра